

Pohled do kaluže

Sedím na lavičce a přemýšlím. Lidé kolem mne spěšně procházejí. Baví mne je pozorovat. Jen se díváte, jak se chovají, a zdá se vám, že je znáte. Jednou mě dojal člověk, který určitě moc dobře věděl, co je život.

Bylo asi deset hodin večer a já se třepala v chladném, upršeném večeru. Stála jsem s kamarády opodál veliké kaluže. Byla jsem na vysněném festivalu a myslela si, že už šťastnější být nemůžu. Rozhlížela jsem se kolem sebe a jako obvykle pozorovala lidi. Všimla jsem si asistentky, která před sebou tlačila invalidní vozík s usměvavým pánem. Zaujali mě. Dost neomaleně jsem na ně koukala. Zastavili se právě u oné bahnité kaluže. Dav kolem nich byl zahalen v pláštěnkách a neměl sebemenší chuti se kamkoli uhnout. Muž na vozíku se asistentky na něco zeptal, ta se usmála a spiklenecky přikývla. Najednou se rozjela vozíkem vstříc té obrovské kaluži. Handicapovanému se v tu chvíli rozzářil obličej a oba dva začali v bahně dovádět. Rozhazovali rukama, hlasitě se smáli, až hýkali, žena se čvachtala po kotníky ve vodě. Byli šťastní! Ti všichni okolo měli ruce a nohy, byli zdraví, ale nikoho nenapadla taková bláznivost.

V tu chvíli mě to dojalo a rozesmálo zároveň. I já byla zdravá, i já mohla do kaluže skočit, ale neudělala jsem to.

Člověk si stále myslí, že lidé s handicapem se neumí povznést, že jsou stále smutní, že zkrátka nežijí. Opravdu se máme od nich co učit!

Anděla Vacková, 4. AP